

TORNAI SZABOLCS

Ádám titkos könyve

(regényrészlet)

TORNAI SZABOLCS (1971) Budapest

1.

Éjszaka volt. Aztán egyszer csak elkapott az örvény, és úgy kavargott körülöttem, mint szélviharban a nyárfalevelek. Minden forgott és sokszínűen villódzott, miközben egy helyben álltam megigézetten. Cseppet sem ijedtem meg. Hagytam, hogy áthasson a forgatag, és elkezdtem táncolni a villódzó színekkel. A színek barátságosan integettek, hívtak, mosolyogtak, én pedig örömmel engedtem a hívásuknak. Aztán a színkavalkád egyre élénkebbé vált, meg egyre élesebbé is, mintha egy tűzijáték kellős közepébe csöppentem volna. Nemcsak két szememmel, de egész testemmel és minden porcikámmal szívtam magamba a színeket, miközben belső sugallatra jártam táncomat. Széttárt karokkal, teljes elragadtatással forogtam, akár egy kerengő dervis, s ekkor éreztem, a színorgia eléri csúcspontját.

Ezután lassan, fokozatosan halványodni kezdett. Lassult a forgás meg a táncom is. Egyre több szürke és sötét szín jelent meg, míg végül nem volt más, csak a merő feketeség.

Moccanatlanul álltam, s tudtam, eljutottam a másik végletbe. Leroskadtam egy kék huzatú karosszékbe, de hogy hogyan került oda a szék, nem tudom. Ekkor hirtelen megjelent a Hold, de csillagok nem voltak sehhol. Sokáig, kívárhatalanul sokáig ültem, pedig csupán másodpercek telhettek el. Nem akartam megmozdulni. Viszont a szememet jobbra-balra, le-föl mozgattam, buzgón fürkésztem a nem létező tájat, mint egy óvatos és zsákmányra éhes vércse.

Egyszer csak halvány fénycsíkot pillantottam meg a messzeségben.

S ekkor minden izmom és idegszálam egyszerre finoman megrándult. Továbbra is a karosszékben ültem, de azt éreztem, repülni kezdek a fény felé. Aztán rájöttem, hogy akaratlagosan növelni tudom a sebességem. Így aztán szépen felgyorsítottam magam, hogy minél hamarabb a fényhez érjek.

A fénycsík fokozatosan megvastagodott.

Fényoszloppá duzzadt.

Egyre sebesebben suhantam, de már nemcsak a saját törekvésemet éreztem, hanem a fényoszlop erőteljes és ellenállhatatlan vonzását is. Annyira megbabonázott a vonzás, hogy teljesen meghökkenem, amikor már ott is voltam a hatalmas oszlop előtt. Felálltam a karosszékéből, és mohón ittam magamba a fényt.

Amilyen áthatolhatatlannak tűnt messziről az oszlop, most annyira áttetsző volt.

Opálkapu előtt álltam.

A kapu barátságosan intett, hívott, mosolyogott, oly tiszta fehér fényt árasztott, amelyet legtündöklőbb álmaimban sem láttam, és ébren sem tudtam elképzelni.

Micsoda tisztaság!

A tíz fejezetből álló tudatregény az idei Ünnepi Könyvhétre jelenik meg.

Annak a világnak az ígérete kecsgetetett, amelyre mindig is áhítoztam, mégsem hittem a létezésében, mert képtelenségnek tűnt.

Nyugodt voltam, de rendkívül nyugtalan is. Furcsa módon úgy éreztem, mintha magammal állnék szemközt. Ekkor, mint valami villámcsapás, belém hasított a riadalom. Döntés előtt állok! Határoznom kell, hogy belépek-e a kapun, vagy sem. Vállalom-e a halált, a visszavonhatatlan megsemmisülést, vagy sem? A kapu a határtalanság kezdete volt. Választhattam megszokott korlátoltságom és a teljes korlátatlanság között. Félttem, pedig tudtam, nem sürget senki. Böven volt időm. Ó, mindig is erre a lehetőségre, a teljes kinyílásra vártam! Ám félelmem rettenetté nőtt, s bár tudtam, legszívesebben könnyedén átlibbennék a kapun, egy tapodtat sem voltam képes előrelépni.

Meghoztam a döntést.

Erre az opálkapu elhalványult, és nyomtalanul eltűnt. Mindent betöltött a sötétség, s mikor azt hittem, az istenek úgy büntettek meg gyávaságomért, hogy megvakítottak, a fekete semmiből előtörtek a színek, s ahogy korábban, újra magával ragadott a fénylő, villódzó kavalkád.

Kinyitottam a szemem, mélyet lélegeztem. Kókadtnak és levertnek éreztem magam, de az élet oly feltartóztathatatlanul áramlott belém, mintha infúziót kaptam volna. A könyvespolcomra pillantottam. Aztán az ablakra meg a kinti szürke és gyászos derengésre, amely hosszú évtizedek óta a reggelt jelenti. Végtelenül elkeseredett voltam, hogy elszalasztottam a menekvés lehetőségét, de hálát is éreztem, hogy még mindig élek.

Egy kastélyban lakom. Az egyetlen megmaradt épületben. Körös-körül sár-tenger. Amíg a szem ellát, nincs más, csak a kietlen pusztaság. Sosem süt a nap. Sosem láthatom a napkorongot. De alig hiányzik, már megszoktam. Ahogy azt is, hogy eszem ágában sincs elhagyni a kastélyt. Értelmetlen útra kelni. Ennyi maradt a civilizációból. Ódon épület a végeérhetetlen semmi közepén. Két mesterem él velem. Két öregember, József és András. De ritkán beszélünk. Már mindent elmondtak, amit tudtak. József és András élt akkor, mikor még volt emberiség. Mindent elmeséltek arról, hogy mi történt. Az emberek már majdnem teljesen kiszipolyozták és letarolták a Földet. Aztán a feltartóztathatatlan természetpusztítás és háborúzás közben, mint valami kozmikus büntetés, becsapódott egy aszteroida.

Mily gyakran sírták el magukat, míg visszaemlékeztek fiatal éveikre!

Nekem is elviselhetetlenül fáj, hogy nincsenek se emberek, se más élőlények, de oly sokszor idézték fel a véget, és oly sokszor ecsetelték az oda vezető okokat, hogy egy idő után meguntam sirámaikat, és már nem akartam hallani a rémhistóriát.

Ahogy vánszorognak a napok, az idő illúzió voltán töprengek. Ám minden átkozott nap fenéki kell ürítenem a keserű poharat. Meg vagyok győződve kárhozottságomról. Minden szívdobbanásomnál, minden idegszálamban, minden gondolatomnál tudom, hogy mestereim eltávozta után teljesen egyedül maradok. Hogy hamarosan én leszek az utolsó ember. Még inkább elborzadok, ha eszembe jut: ugyanarra a sorsra jutottam, mint amit Mary Shelley a 19. század elején megjósolt *Az utolsó ember* című vaskos regényében.

Ha néhanapján távoli toronyszobájukban felkerestem mestereimet, azt kértem tőlük, meséljenek a nőkről. Mert sosem találkoztam hús-vér nővel életben! Csak könyvekben és újságokban láthattam, hogy milyenek voltak a nők hajdanán. Sokat nézegettem káprázatos lényüket a fotókon, megbabonázva fürkésztem sugárzó arcukat, csábos mosolyukat, delejes tekintetüket, s akár fel voltak öltözve, akár meztelenül pózoltak, agyam és testem minden

porcikájával azt éreztem, kimondhatatlanul vonzanak. Ilyenkor mintha lázas lettem volna, s valamiféle varázslat tartott volna hatalmában.

Ó, Erősz, mennyit álmodom a nőkről!

De ébren is róluk képzelgek, mint valami holdkóros, és révületeim során is folyton velük ölelkezem. Sokáig azt reméltem, egyszer csak felbukkan egy kétségbeesett, elcsigázott nő a kormos síkságon, lélekszakadva kirohanok érte, megmentem őt, s attól kezdve együtt élünk holtig tartó szerelemben. Végső kínomban a Mindenség Urához fohászokodtam, hogy olthatatlan vágyam teljesüljön. Aztán mind a reménykedéssel, mind a könyörgéssel felhagytam. Beletörődtem abba, amibe nem lehet beletörödni. De álmaimban és révületeim során minden megtörténhet, és meg is történik...

Felnőtt fejjel csupán egyszer tettem ki lábam a kastélyból. De ezt is megbántam. Húszéves lehettem, tele voltam hittel, lelkesedéssel. Két mesterem útmutatása alapján nekivágtam a sártengernek. Persze hajnalban, bár a hajnal éppoly baljós és kábítóan homályos, mint az alkonyat. Órákig teljes némaságban caplattam, mozdulatlan volt a levegő, csak a cipőm cuppogása hallatszott. Ha viszont megálltam, falként vett körül a dermesztő csend. A kastélyban végzett meditációk során hozzászoktam a csendhez, mindennapi betevőm a némaság, de néha képtelen vagyok elkerülni azt a rémületet, amelyet a hangok hiánya idéz elő bennem. Ez ellen filozófiai problémákon való töprengéssel tudok a legjobban védekezni. Felteszem magamnak az alapvető kérdéseket: Ki vagyok én? Mi a valóság? Van-e a létezésnek végső alapja? Honnan ered a gondolat? Mi a csend forrása?

Ahogy a sárba és gondolataimba merülve tovább bandukoltam, lassan feltámadt a szél, egyre hevesebben és hevesebben fúj, míg végül süvöltő orkánná erősödött, a csend teljes ellentétévé. Fülünketítő lett a szélvihar, olyan nyira, hogy két tenyeremmel be kellett tapasztanom a két fülem, különben nem bírtam elviselni. Meg is kellett állnom, mert attól féltem, arccal belezuhanok a sárba. Ekkor ismerős, mégis különös zajra lettem figyelmes. Ráadásul magam előtt mintha valamiféle kísérteties ültetvényt láttam volna.

Csecsemősírást hallottam, és csecsemőket láttam!

A fagyos földbe nyakig beásott újszülöttek üvöltöttek torkuk szakadtából az iszonyatos szélben! Több száz fehér kobak, mint megannyi sárgadinnye, világitott a fekete és jeges agyagban. Azzal próbáltam nyugtatni magam, hogy ez csak merő képzelgés, de a rémlátomás annyira kényszerítően valóságos volt, hogy képtelen voltam egy métert is tovább haladni, és sürgősen visszafordultam a kastély felé. Szaporáztam lépteim, amennyire csak lehetett, s könnyes szemmel, zúgó fejjel már láttam ugyan a kastély imbolygó tornyait az orkánban, de még mindig fülemben hasított a csecsemők halálos bömbölése a síksági vesztőhely felől.

Volt még egy vakmerő kirándulásom, de ez még gyerekkoromban esett meg mestereim vezetésével. Hatéves lehettem, amikor József, akinek rendkívül kifinomult minden érzékszerve, legnagyobb megdöbbenésünkre azt mondta, szerinte egy kutya csahol valahol nagyon messze. Nem zártuk ugyan ki, hogy maradhatott némi élet a letarolt és agyonmérgezett földtekén, de hosszú évek óta semmi sem vallott arra, hogy rajtunk kívül más élőlény is túlélte a katasztrófát. Hogy mi hogyan éltük túl, azt csak találgatni tudtuk. Lehet, hogy mi sem éltük túl, csak villámsújtottan álmodtunk tovább.

András és én semmit sem hallottunk, még a legparányibb zajt vagy neszt sem, József vezetésével azonban elindultunk megkeresni a vélt vagy valós ebet a pusztaságban. Már vagy félórát vánszorogtunk a sárban, mikor felkiáltottam:

– Én is hallok valamit! Igen, arra!

József atyaián rám pillantott, de nem mosolygott, csak komor céltudatos-sággal haladt tovább. András merengve a sötét porfellegeket bámulta, és bosszúsna tűnt amiatt, hogy szerinte fölösleges illúzióba ringatjuk magunkat ezzel az esztelen kirándulással. Ám kisvártatva sejtelmes pöttyöt vettünk észre a láthatáron, a vigasztalan síkot fekete csomó törte meg. Aztán úgy tűnt, hogy mocorog is ott valami. Már mindhárman hallottuk a kutyaugatást.

Nemcsak én, a kisfiú reszkettem, de mestereim is remegtek az izgalomtól!

Sosem gondoltuk volna, hogy rajtunk kívül más élőlényel is találkozhatunk, és most egy szerencsétlen eb az életösztön utolsó felvillanásai közepette, a remény utolsó foszlányaiba kapaszkodva várta, hogy megmentésék, mi pedig alig bírtunk magunkkal, hogy megpillanthassuk a félhomályban.

Ki tudja, mióta ugathatott végső kétségbeesésében, azt kockáztatva, hogy e hangadással felemészti minden erőtartalmát? András némi józanságot parancsolva magának megjegyezte, a kutya hosszú ideig tetszhalott lehetett, és egyszer csak feleszmélt.

Már egészen közel voltunk hozzá. És igen, ott volt szegény pára!

Rángatta vastag láncát, amellyel egy gyökércsonkhoz volt kötve, s az ő izgalma még a miénken is túltett.

Ha eszembe jut, mindig ámulatba esem: mikor megpillantott bennünket, szeméből fénysugár lövellt ki, az élet győzedelmes fénye.

A csontsovány, éhhalál szélén álló eb szinte felrobbant a hirtelen kapott hatalmas energialökettől, midőn bizonyossá vált számára, hogy megmenekült. Egyetlen másodperc alatt több erő áradt szét benne, mint amennyit egész addigi életében felemésztett.

Láncos – így kereszteltük el ott rögtön – akkora nyargalásba kezdett, miután eloldottuk a láncát, hogy úgy tűnt, nem áll le, és végkimerülésig lohol. Körbe-körbe, aztán ide-oda futkosott, majd megint körbe-körbe, végül majdnem látótávolságon kívül szaladt, ott egy pillanatra megpihent, majd nyílegyenesen visszaroht hozzánk. Mérheteretlenül boldog volt, és mérheteretlenül hálás, amiért megmentettük. Örömeben fel-felugrált ránk, mintha ölekezni, puszizkodni akarna velünk.

Kisfiú lévén bármennyire örültem is Láncosnak, ezek a felugrásai az arcomhoz egyre inkább megijesztettek, de József és András elég határozottan ráparancsolt, és egy idő után úgy tűnt, Láncos ért a szóból, hajlandó abba hagyni az ugrálást.

Csak hogy rövidesen újra kezdte, és megint többször erélyesen rá kellett üvölni, mire újból lecsillapodott. Láncos egy farkaskutya és bokszer keveréke lehet, állapította meg két mesterem egyetértően, és ennek tulajdonították zabolátlan viselkedését.

Imádtam Láncost, de félttem is tőle.

Nagy vágyam volt, hogy egyedül sétáltathassam a kastély folyosóin és udvarán, és mestereim néhány hét után ezt meg is engedték nekem.

Büszke kutyatulajdonos lettem. Égi ajándék hullott az ölembe. Sokat játszottam Láncossal, és az időnkénti ugrálásait úgy-ahogy sikerült visszavernem, bár ilyenkor kis híja volt, hogy eluralkodjon rajtam a réműlet. Amikor Láncos tátott, lihegő pofájával és éles fogaival az arcom felé lendült, mindig meghűlt bennem a vér.

Egyik délután botot dobáltam Láncosnak az udvaron, önfeledten játszottunk együtt. Ám vagy tíz perc után Láncos egyre izgatottabb lett. Amikor egyszer visszahozta a botot, megint rátört az ugrálási roham. Olyannyira, hogy a földre döntött, és ugatva rajtam taposott. Pánikba estem, s ettől Láncos féktelenné vált. Beleharapott a karomba, aztán többször a mellkasomba és a hasamba.

VARGA PATRICIA MINERVA, Angyallátó hegyorom, 2014

Ömlött a vérem!

Halálfélelmemben sikerült feltápáskodnom és kirohannom az udvarról, mire Lánkos játékosan rám-rám ugrálva és nagyokat ugatva szaladt utánam. Szerencsére be tudtam vágni magam mögött az ajtót, és többet nem tudott megharapni. Mestereim rémülten nézték vérben úszó testem, és azonnal el látták sebeimet. Hisztérikusan sírtam, és makacsul követeltem, hogy kerges- sük el Láncost.

– Ádám, nyugodj meg, nem lakhat többé velünk – mondta József és And- rás, és látszott rajtuk, hogy komolyan gondolják. Ám miután bekötötték a se- beimet, Lánkos eltűnt.

Bárhol kerestük, nem volt sehol. Ugyanolyan titokzatosan tűnt el, mint amilyen titokzatosan felbukkant az életünkben. Egy hét után azonban előke- rült. Én találtam meg. Az egyik toronyszoba szekrényében bújt el, érezhette, hogy valami rosszat csinált, és alighanem attól félt, hogy újra kikötik láncsal a pusztaságban, és otthagyják.

Örültem is Lánkosnak, meg nem is.

Hiányzott, míg nem találtuk meg, de tudtam, már nem szeretnék vele élni. Erőszakos, zabolátlan viselkedésén nem lehetett változtatni. Mestereimre to- vábbra is felugrált, és láthatólag nem tartott semmiféle fenyegetéstől. Hamar el- feledte bűnét, és újra rakoncátlan önmaga volt.

Mestereim úgy döntöttek, altatóinjekciót adnak be neki.

Nagyon sajnáltam Láncost, de éreztem, ha valahogy nem szabadulunk meg tőle, kibíratatlan rettegés lesz az életem. Míg András gyöngéden simo- gatva és kedvesen beszélve hozzá lefogta, József egy gyors mozdulattal be- adta neki a szérumot. Ekkor Lánkos, újból hatalmas erőlködést kapva, úgy megiramodott, mintha puskából lőtték volna ki. Most azonban nem az élet fo- gadta vissza, hanem a halál zárta magába. Húsz méter szabad loholás után minden átmenet nélkül rongybábuként roskadt össze a kastélyudvar nyirkos kövezetén.

Mestereimtől úgy tudom, hogy az atlanti kultúrában általánosan elfogadott volt az a nézet, miszerint az értés csupán racionális dolog, és a racionalitás csak egy szűk képet adhat a sokszínű valóságról. Ezzel szemben én úgy lá- tom, hogy az értés, valamint a még intenzívebb felismerés két kulcsfontossá- gú mozzanat, amelyek az egész lényemre kihatnak, tudatomnak mind a raci- onális, mind pedig az irracionális felét átfogják, sőt nem ritkán átalakítják, át- rendezik. Mert ha megértek valamit, akkor ez a valami az uralmam alá kerül, és szabad lehetek. Ellenben ha valamit nem értek, akkor ez a valami fölém kerekedik, és megfoszt a szabadságomtól. Úgy vélem, ha tökéletesen érte- ném és átlátnám a helyzetemet, akkor nem lennék itt, ebben a kastélyban, a sártenger közepén.

Minden álmmal és révületemmel sokat foglalkozom, ám mostanában fő- ként egy középkori álmom köti le a figyelmem. Mint valami rövidfilmet, ezt is többször lejátszom magamban, mert minél jobban át akarom élni és meg akarom érteni.

Egy szörnyű kivégzés szemtanúja vagyok. Az eretneket középkori szokás szerint megégetik, és testéből görcsös rángatózások közepette elszáll az élet. A tömeg részint unottan, részint szájtátva bámulja a férfi kínhalálát. Ez- után megfeketedett hulláját komótosan leemelik a máglyáról.

Csak hogy az igazi attrakció ezután következik!

A férfi kormos holttestét erős hóhérok közrefogják, és végtagjait seré- nyen mozgatva megsétáltatják a tömegben. A pellengérré állításnak ez egy

merőben új változata, amelyet nemrég vezettek be a városban. Az ítéletben pontosan elő van írva a friss holttest nyilvános megjáratása.

Peckesen lépdel a fekete hulla, közben meg-megbicsaklik, míg a hóhérok néha elröhögik magukat, a tömeg pedig irtózáttal vegyes szájalommal nézi a körmönfont parádét.

A macskaköves főtéren állva tetőtől talpig eltölt a rettenet, és úgy érzem, képtelen vagyok tovább elviselni a látványt.

Ekkor azonban arra figyelek föl, hogy a hulla éledezik! Csodák csodája, már nem fogják és mozgatják a hóhérok, hanem saját erejéből jár. Most már élettől duzzadó, kivirult dalia, aki magabiztos mosollyal ballag az emberek között, és semmi jele annak, hogy az imént megégették. Lányok, asszonyok szaladnak oda hozzá, és kacagva, sivalkodva ölelgetik, csókolgatják a büszke fiatalembert. A papok hüledezve nézik, és a Sátán művének tekintik a tüne-ményt.

Ehhez hasonló az az álom, amelyben megmar egy kígyó. Riadtan bámulom a sziszegő kígyót, aztán azt, ahogy hirtelen beleharap a lábikrámba, és tudom, semmi esélyem, pillanatokon belül meg fogok halni. Érdekes módon azonban semmiféle fájdalmat nem érzek. Miközben beletörődve várom az elkerülhetetlen halált, a hajnali ködben megjelenik előttem egy fényes tábla, amelyen gót betűkkel ez olvasható: AZ ELEVENEK ÚTJA.

S ekkor fölébredek. Ha ezt álmodom, aznap mindig szokatlanul élénk és jókedvű vagyok, s persze sokat töprengek azon, hogy kapok-e még esélyt a menekvésre.

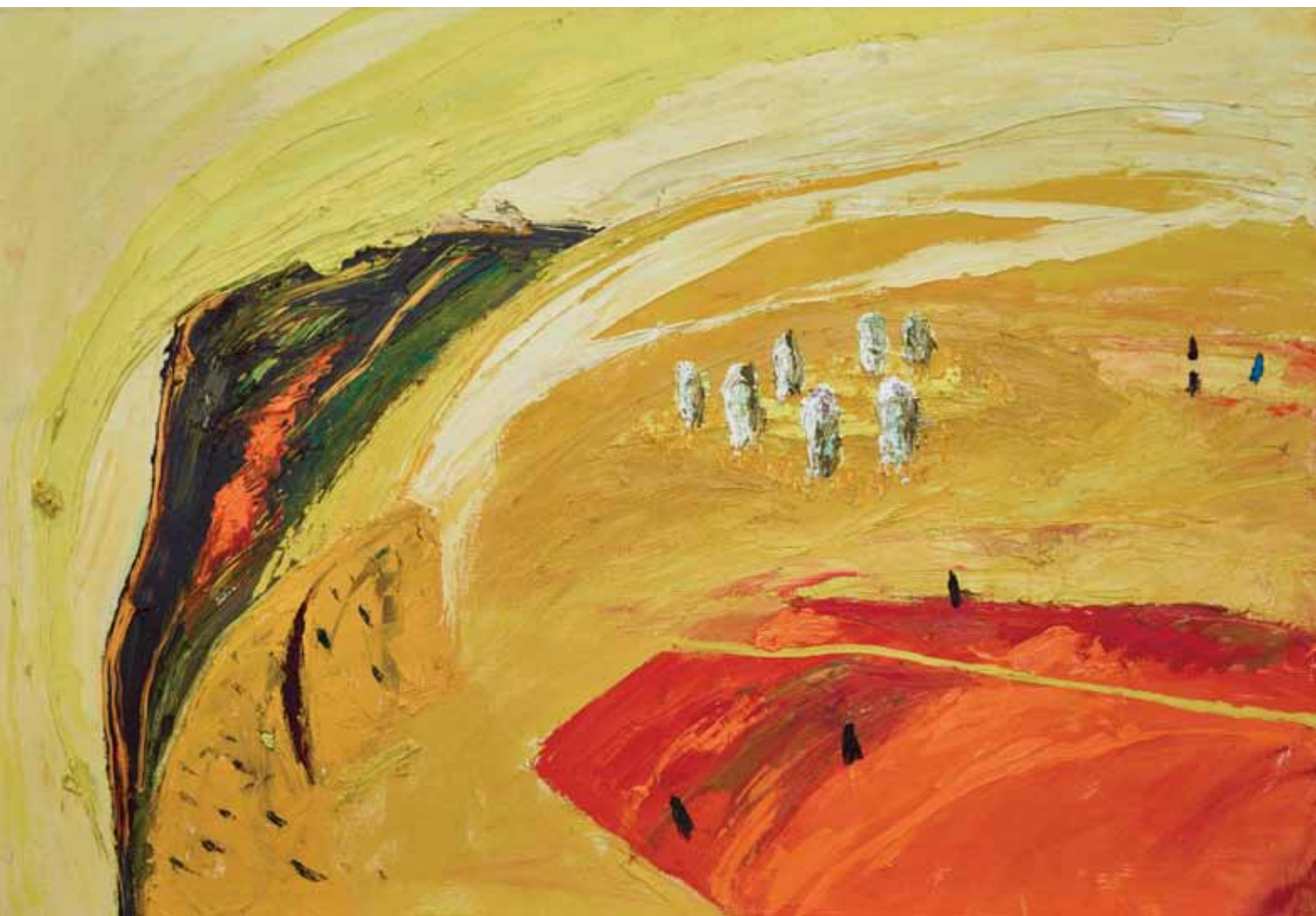
Mestereim közelednek a századik életévük felé, így számukra nem oly elfogadhatatlan a világvége utáni állapot, számomra azonban elviselhetetlen kint jelent a tudat, hogy életem második felét teljes magányban, társtalanul, asszony nélkül kell leélnem. Álmaimban és révületeim során állandóan csábos nők társaságát vagy egy-egy képzelt szerelmemet keresem. Hol fergeteges orgiákon veszek részt, hol a szerelmi szenvedélyt hajszolom. Látomásaimban a nők annyira valóságossá válnak, hogy sikerül elhítenem magammal, hűsvér nőkkkel van dolgom. Habzsolom a nőket! Én vagyok Casanova, Don Juan és Szindbád egy személyben.

Rájöttem, hogy a nők angyalok. És hogy minden angyal kimondhatatlanul érzéki! Amikor nőkkel szeretkezem a csillagok közt, újra meg újra azon ámulok, mily nagy szakértelemmel kapcsolnak össze a kozmosz kimeríthetetlen ősforrásával. Az angyaloknak, úgy látszik, ez a fő feladatuk. Minél hevesebben és odaadóbban szeretkezünk, annál inkább zúdul belém és beléjük az erő, miközben emberfeletti gyönyör áramlataiban úszunk, égi túláradásban lebegünk, lubickolunk. Csakhogy a mámoros pillanatok után minduntalan fejbe vág a rideg valóság.

Anikóval hosszú évek kísérletezgetése után ismerkedtem meg a könyvtárszobában. Visszatérő álom, hogy megismerkedem a legkáprázatosabb nővel a mindenségben, és tudván tudva, hogy az álom véget ér, és a hölgy mindörökké eltűnik, könyörgöm neki, hogy adja meg a nevét és a címét. Vagy legalább magyarázza el, hogyan találhatom meg. De mindig addig kéreti magát és addig titokzatoskodik, hogy semmi kézzelfoghatót nem tudok meg. Minden elalvás előtt előre készülök, hogy milyen csalafinta kérdéssel húzhatnám ki választottamból az értékes információt, mégis mindig kudarcot vallok. Már majdnem kiböki, hogy mi a neve, és hol él, hol maradtak még túlélők a Földön, de aztán felébredek, vagy értelmetlenségbe fullad a faggatózás.

VARGA PATRICIA MINERVA, „.....templomba visznek ördögös borok...” (J. A.), 2010;
Fénykövek Óvárban, 2011

VARGA PATRICIA MINERVA,
„Mit nékem a hazugság glóriája” (Kosztolányi), 2008

A fekete Bojtár számkivetettsége sorozat első alkotása, 1998

Anikó azonban újra meg újra visszatért, miután egyszer csak ott termett előttem a könyvtárszobában. Mikor megláttam, azonnal beleszerettem.

Végzetes találkozás volt, de az egész egy pillanat törtrésze alatt ment végbe, és sok időbe telt, mire tudatosult bennem, hogy önmagam női felével ismerkedtem meg. Amikor több hónap elteltével egy este együtt ücsörögtünk a Tabánban hatalmas platánfák alatt, Anikó a következő kérdést intézte hozzám:

– Tulajdonképpen mit akarsz tőlem?

Nagyot nyeltem, egyszerűen nem értettem a kérdést. Aztán némi habozás után belefogtam válaszomba. Bármennyire is izgultam, tudtam, értelmetlen volna kertelnem, teljesen őszintének kell lennem.

– Úgy érzem, te ugyanaz vagy nőben, mint én férfiban... Amikor a könyvtárszobában találkoztunk, saját magammal álltam szemben, miközben persze tudtam, hogy te vagy előttem. Még soha senkivel nem éreztem így.

Anikó meglepetten nézett rám kék szemével, amelyek olyanok voltak, mint két hegyi tó. Mosolygott, én mégis úgy vártam válaszát, mintha ítélőszék előtt állnék.

– Érdekes, mert én is többször éreztem azt, mikor együtt voltuk, hogy tudom, mire gondolsz. Egyszer a távolból figyeltelek, és azt vettem észre, hogy szinte egy vagyok veled. Most persze nem tudtam, hogy erre gondolsz, és erről fogsz beszélni – tette hozzá nevetve. Aztán így folytatta:

– Én is nagyon közel érezlek magamhoz, és az utóbbi években te vagy az első, aki lelkileg megérintett.

Megindultságomban alig tudtam türtőztetni magam. Tűz gyulladt bennem, egész testem, minden végtagom belülről égett. Úgy elhatalmasodott bennem a lángolás, mintha magas lázam volna, amelynek csillapítására nem létezik semmilyen módszer. Később akárhányszor találkoztunk, mindig fellobbant testemben a tűz, és engesztelhetetlenül égtem belülről. Olyan voltam, mint egy kazán. Ezt egyszer el is mondtam Anikónak, bár nem volt rá szükség, pontosan tudta, mi zajlik bennem.

Viszont bármennyire is szerette volna viszonzni szerelmemet, végül nem volt képes rá. Hosszan és részletesen elmesélte, hogy az előző kapcsolata olyan fájdalmasan ért véget, hogy már képtelen bárkihez is kötődni. Volt szerelmével annyira összenőtt, több éven át együtt is éltek, hogy amikor elmúlt a szerelem, és rádöbben, egyetlen percet sem tud eltölteni a fiúval, és szakított vele, úgy érezte, teljesen kiüresedett. Több fiúja is volt azóta, de amint komolyra fordult volna a dolog, ő azonnal elmenekült.

Velem is többször szakított. Ilyenkor tébolyodottan próbáltam elfogadni döntését, de sosem sikerült, és nem tehettem mást, visszakönyörögtem magam. Az egyik szakítása nyáron, a Sziget Fesztiválon történt, ahova már úgy indultunk el Budáról, hogy Anikó kissé rosszkedvű volt, és bennem volt a félsz, hogy megint baj lesz. A fesztiválon részint a barátnőmként viselkedett, részint pedig mintha csak barátok volnánk. Aztán a Mister Möbius koncertje közben szó nélkül eltűnt. Miután véget ért a „pszichedelikus szőnyegbombázás”, nem volt mit tennem, egy bárpultnak támaszkodva idegesen iszogattam langyos sörömet műanyag pohárból, és Seki, a basszusgitáros két pókkezén tűnődtem, miközben sokféle zene hallatszott sokféle irányból, keveredve a nyüzsgő embertömeg zajával.

Több mint egy óra elteltével azt éreztem, hogy gyengül a légzésem. Minden lélegzetvételemmel egyre kevesebb levegőt tudtam beszívni. Próbáltam mélyeket lélegezni, de ettől csak rosszabbul lettem. Leroskadtam egy műanyag székbe, már alig volt bennem erő. Amikor azt éreztem, hogy szinte semmi levegő sincsen a tüdőmben, lehunytam a szemem. Vaksötétben ültem, nem hallottam se zenét, se semmiféle zajt vagy neszt, mélységes volt a csend. Közben valami húzott lefelé, egyre lejjebb és lejjebb.

Egy idő után leértem a sötétség legmélyebb pontjára. Aztán elkezdtem emelkedni fölfelé. Lassan magamhoz tértem, és a légzésem is helyreállt. Nagyon halkán már hangokat is hallottam, szemhéjamon át halvány fényjáték is átszűrődött. Gondoltam, most kinyithatnám a szemem, és ki is nyitottam.

De nem értettem, hol vagyok!

Iszonyatos látvány tárult elém. A fesztivál nemrég önfeledten szórakozó fiataljai vérbe fagyva feküdtek a fűben, mindenki halott volt. Aztán arra lettem figyelmes, hogy távolabb két vérben úszó alak lassan és görcsösen egy mendencébe vonszolja legyilkolt társait. Felálltam székemből, de a döbbenettől földbe gyökerezett a lábam. Próbáltam rájönni, hogy mi történhetett. Talán terrortámadás? De nem láttam jelét, hogy pokolgép robbant volna. Ekkor azt vettem észre, hogy valaki állhatatosan figyel.

Anikó volt az!

Átható, mindentudó tekintettel nézett rám, oly metszően, hogy beleborzadtam. Fény sugárzott arcából, a mágikus szerelem fénye. Mindig is lenyűgözően szépnek láttam, de most szépsége emberfeletti volt. Rám mosolygott, és széttárta karjait, mutatva, lásd, ez történt. S ekkor a felismerés éles fájdalma nyillalt belém: ő követte el a mézárilást! Kínomban felüvöltöttem. Aztán többször egymás után kiabáltam:

– Ugye, nem te tetted?!

Anikó nem szólt semmit, csak nézett rám delejes tekintettel, míg be nem borult az ég, és az addig holdvilágos tájat el nem fedte a sötétség.

Ezután sokáig nem találkoztam Anikóval. De képtelen voltam elfelejteni, és több hónapnyi kínszenvedés után sikerült elérnem, hogy újra láthassam. Egyik délutáni révületem során azt vettem észre, hogy kiszállok a testemből, és felülről nézem a kék huzatú karosszékemben ülő porhüvelyemet. Anikóra gondoltam, és miután jól megnéztem magamat lent, tekintetem felszökött az égre. Nem csodálkoztam azon, hogy máris a kastély fölött lebegek, és hogy könnyen áthatoltam több mennyezeten és a vastag tetőn is. Hosszan kémleltem a sötét porfellegeket, és hirtelen arra lettem figyelmes, hogy halvány fénypászma töri át a fekete porréteget. Aztán egyre erősödött a fény, de nem a Nap sütött, pedig reménykedtem benne, hogy megpillanthatom a Napot. Már vakított a fény, hunyorognom kellett, s ekkor Anikó arca tűnt elő. Noha messze volt, tökéletesen láttam. Arra gondoltam, ugyan rövidlátó vagyok, és szemüveget kell viselnem, de milyen jó, hogy ez álmodás vagy révülés során nem számít, sőt képes vagyok látóképességemet meg is sokszorozni, mintha nagy teljesítményű távcsövet használnék.

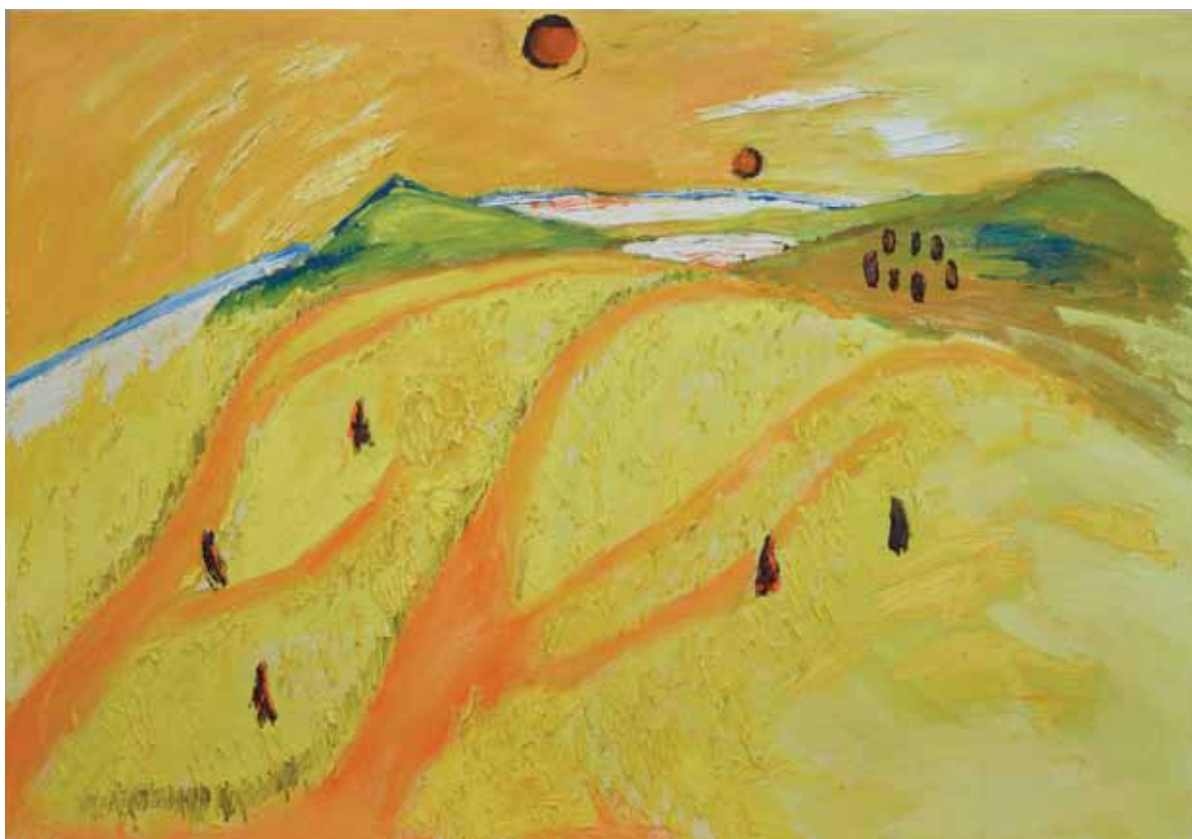
Ámulva néztem Anikó kislányos arcát, hatalmas göndör haját, mélykék szemeit, rózsaszírom ajkait. Aztán egész csodálatos alakjával előlépett a fényből. Áttetsző ruha volt rajta, jól láthattam ágyékát és kebleit. Bájos hangján üdvözölt, s én lelkesen viszonztam köszöntését. Mindig is elaléltam a hangjától, de most mindennél nagyobb öröm volt számomra, hogy hallhatom őt. Aztán igencsak meghökkentett, amit mondott.

– Ádám, a világ belül van – jelentette ki elbűvölően és határozottan. Noha váratlan volt a mondata, voltaképpen sejtettem, hogy végső kérdésekről fogunk beszélni. Filozófus lévén, és rettegve attól, hogy örökre elveszítem, rögtön rávágtam:

– Nem igaz, mert kívül is van! Bármiféle világ kívül is van, meg belül is.

– Ha így volna, akkor mindenből kettő lenne. Belőlem és belőled is kettő lenne, nem gondolod?

– Igen, mert minden a kettősségekre épül, és a kettősség a létezés egyik legfőbb vonása... Még az énemből is kettő van, ezért voltaképpen helytelen

**VARGA PATRICIA MINERVA, A fény lármája 2015 I. (Babits), 2015;
Avargyűrű, Aranykor 2015 VI., 2015**

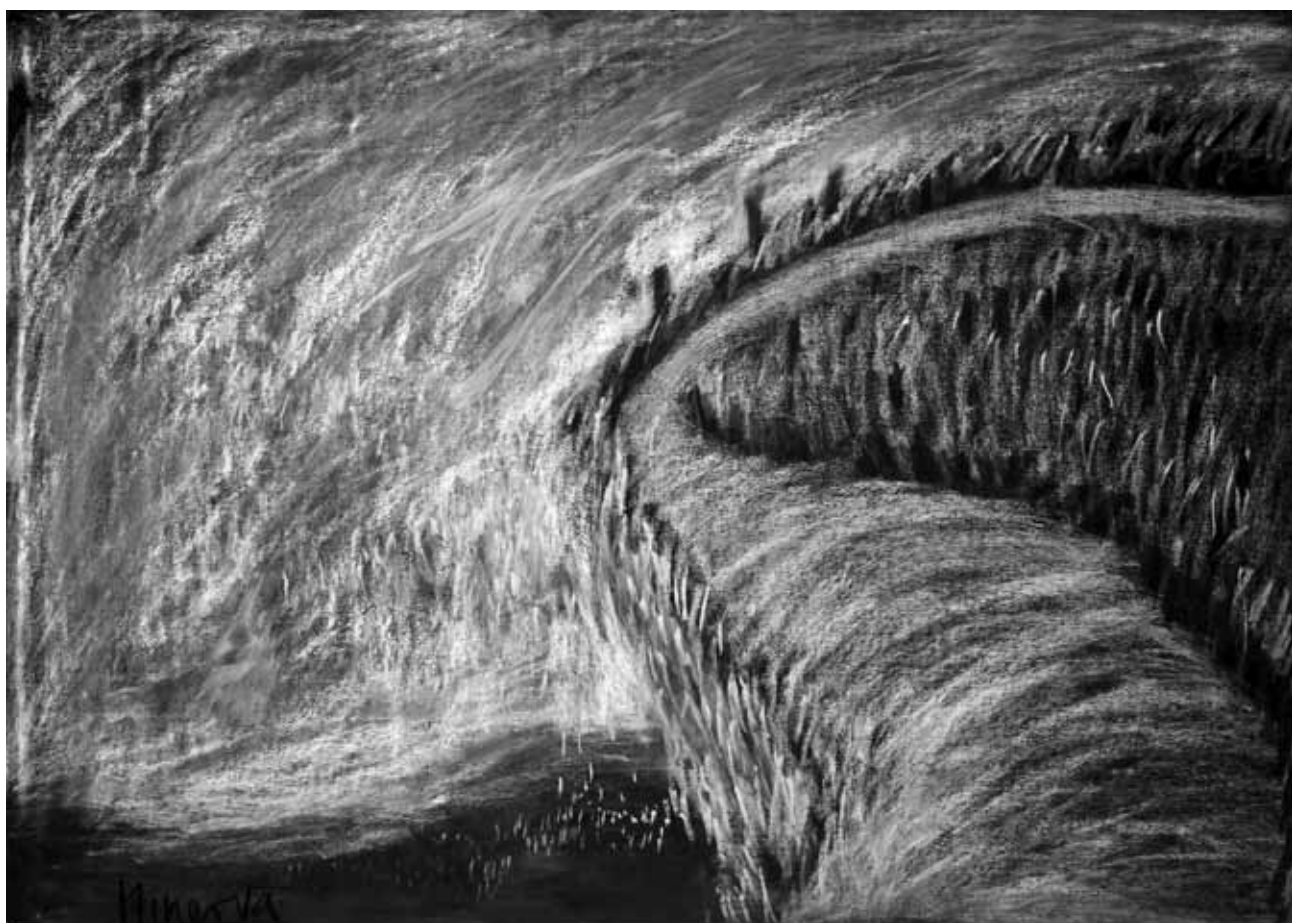
énről beszélni, s inkább úgy kellene mondani: én-én. – Igyekeztem minden fontos érvet felsorakoztatni álláspontom mellett, de Anikó félbeszakított:

– Te is tudod, hogy képtelenségeket állítasz, mániák rabja vagy.

– Lehet, hogy mániák rabja vagyok, de te akkor is létezel! Emlékezz vissza, milyen csodálatos élményekben volt részünk együtt. Tudom, hogy mindez csak álom, de ennek is megvan a maga valósága, csak egy jóval finomabb síkon. Ráadásul a létezésedet az is bizonyítja, hogy van szabad akaratod.

– Ádám, akkor most fogadd el, hogy szabad akaratomból végleg szakítok veled.

S mielőtt bármit felelhettem volna, kedvesen elköszönt, aztán egy szempillantás alatt eltűnt a porfellegekben.

VARGA PATRICIA MINERVA, Ellenállok a címadásnak, 2007